

Regin Prenters prædiken 2. påskedag

Taler

Regin Prenter
Professor i dogmatik og præst

Sted

Branderup Kirke

Omstændigheder

Prædikenen er holdt i 1974 eller 1976, men en præcis dato kendes ikke

Prædikentekster

Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 15, vers 12-20
Johannesevangeliet kapitel 20, vers 1-18

PÅSKENS HEMMELIGHED

Det, vi hørte evangelisten Johannes i 2. påskedags evangelium berette om Maria Magdalenes besøg ved Jesu grav tidligt påskemorgen, stemmer ikke ganske med det, vi i påskedags evangelium hørte Matthæus fortælle. Her – hos Johannes – kommer Maria Magdalene alene til graven og finder den tom. Hos Matthæus kommer hun sammen med den anden Maria og de ser en engel vælte stenen fra graven, hvorefter engelen bringer dem budskabet om Jesu opstandelse. Her – hos Johannes – åbenbarer Jesus sig for Maria alene. Hos Matthæus – i de vers, der følger lige efter påskedags evangelium – åbenbarer Jesus sig for begge kvinderne. De følges hele tiden ad. Johannes fortæller også, at Peter og den discipel, Jesus elskede, fandt graven tom. Det fortæller Matthæus intet om så lidt som Markus.

Den slags uoverensstemmelser må vi vænne os til, når vi læser eller hører Ny Testaments påskeberetninger. Vi skal ikke lukke øjnene for dem. Men vi skal heller ikke overvurdere deres betydning. Den slags uoverensstemmelser mellem evangelisterne berører ikke påskeevangeliets kerne: at Jesu grav blev fundet tom, og at han selv viste sig levende for sine disciple. Med dette står og falder vor kristne tro og vort kristne håb. Det hørte vi Paulus sige i epistelen: er Kristus ikke oprejst, da er vor prædiken jo tom, og eders tro er også tom. Men vor tro og vort håb står og falder ikke med, om Maria Magdalene kom ene til graven, om Jesus åbenbarede sig for hende, da hun mødte ham alene ved graven. Selv om Matthæus' fremstilling af disse begivenheder skulle være den rigtige, forkynder

Johannes' fortælling om Maria Magdalenes påskemorgen evangeliet om Jesu opstandelse fra de døde lige stærkt og lige sandt. Jesu opstandelses virkelighed berøres ikke af evangelisternes uenighed om de ydre omstændigheder, der ledsager påskens begivenhed. Men hvilken betydning har da disse forskelle mellem evangelisternes beretninger om den ene og samme påskebegivenhed?

Vi ved, at een melodi kan udsættes på flere forskellige måder og spilles af forskellige instrumenter eller synges af høje eller dybe stemmer. Det er stadig den samme melodi. Og dog klinger den forskelligt i forskellige udsættelser og for forskellige instrumenter eller stemmer. Sådan er det også med det ene og samme påskeevangelium, gengivet af de forskellige evangelister. Så skal vi da i dag på 2. påskedag høre påskeevangeliet i evangelisten Johannes's udsættelse. Vi må da slå følge med Maria Magdalene, sådan som hun efter denne evangelists fremstilling kommer alene til graven og alene møder den Opstandne. Der ligger utvivlsomt for den fjerde evangelist en særlig vægt på dette, at Maria Magdalene er ene om sin påskeoplevelse. Jeg anser det ikke for udelukket, at Johannes har kendt Markus's og Matthæus's overlevering, som går ud på, at Maria Magdalene ikke kom alene, men sammen med den anden Maria, Jakobs og Josefs moder, men at han med forsæt tager sig den frihed i sin fremstilling helt at se bort fra denne Maria Magdalenes ledsagerske, fordi han har tilkendt Maria Magdalene en særlig betydning som påskevidne. Og læser man, hvad han har at fortælle om hende og hendes møde med frelseren, forstår man nok hvorfor.

Hvem var hun, denne kvinde, der, endnu medens det var mørkt, kommer til Jesu grav? Hendes navn antyder, at hun stammede fra byen Magdala ved sydøstkysten af Genesareth sø. Lukas fortæller i sit evangeliums 8. kapitel, at syv onde ånder var udfaret af hende. Det var Jesus, der havde hjulpet hende ud af besættelsens elendighed, og hun fulgte ham derfor og tjente ham sammen med andre kvinder, som han havde helbredt. Denne ene oplysning strækker til, når vi skal forstå baggrunden for hendes fortvivlelse ved Jesu død. Når det, at syv onde ånder var uddrevet af hende, så at sige klæbede til hendes navn, er det let at indse, at hun ikke hørte til dem, folk gerne plejede omgang med. Men Jesus tog imod hende. I Guds rige var hun en velset gæst. Nu var Jesus død. Og da hun kommer til graven, er stenen væltet fra og Jesu legeme borte. Vi forstår hendes fortvivlelse. Ikke engang en død frelser fik hun lov at beholde. Peter og den anden discipel havde også fundet graven tom. Men de går lige tilbage til deres hjem uden at tænke på hende, der dog var den, der havde fortalt dem om den tomme grav. Hun var ikke af den slags, man tænkte på. Kun hendes mester

havde haft omtanke for hende. Sådan har den fjerde evangelist set Maria Magdalene. Hun var den ensomste af alle. På engelens spørgsmål, hvorfor hun græder, giver hun et svar, som i sin næsten barnlige enfold lader os ane dybden i hendes fortvivlelse: "Fordi de har taget min herre bort, og jeg ved ikke hvor de har lagt ham." Endnu er det kun den døde mester, hun søger. Englene forkynder hende intet påskebudskab, sådan som den påskeengel, Matthæus lader hende og hendes ledsagerske møde ved graven. End ikke englene har noget at bringe Maria fra Magdala, af hvem syv onde ånder var udfarne. Kun Jesus tænker på hende. Hun tror, det er en gartner, der gentager englens spørgsmål, hvorfor hun græder, og beder ham derfor sige hende, hvor han har lagt mesterens lig, hvis det er ham, der har båret det bort. Med eet eneste ord, hendes navn: "Maria!" giver den opstandne sig til kende for hende. Straks ved hun, hvem hun har for sig og svarer ham med hans lærertitel: "Rabbuni!", min mester.

Dette enkle, i grunden helt hverdagslige ordskifte: "Maria!", "Min mester!" viser, at nu er det brudte helet. Nu har Maria igen en herre. Og dermed er i en vis forstand hendes rolle i denne, vel den skønneste af Ny Testaments påskefortællinger, udspillet. Nu går det nemlig op for os, at Maria Magdalene forestiller os alle, hele den faldne menneskeslægt. Som hun mistede vi alle vor Herre, da Jesus blev lagt i graven. Vi ser det bare ikke altid, sådan som Peter og Johannes i evangeliet heller ikke så det, i hvert fald ikke med samme klarhed som hun. Ganske vist hedder det om Johannes, at han så, nemlig at graven var tom, og troede, d. v. s. at Jesus ikke længere var i gravens land. Men alligevel føjer evangelisten til: "Thi de forstod endnu ikke skriften, at han skulle opstå fra de døde." De gik derfor bare hjem og mødte ikke, som Maria, Jesus. Det skete først senere. Maria Magdalene, som ikke kunne gå hjem, men blev stående og græd, hun så, ikke med sin forstand, som vel ikke har været stærkt udviklet (af hende var jo syv onde ånder faret ud og den slags går ikke sporløst hen over et menneskes åndsevner), men med sit hjerte, der ikke lod sig trøste, så hun, hvor vi alle er kommet hen efter Jesu død og gravlæggelse, at vi er i fortvivlelsen, i den uoprettelige fortabelse. Da mesteren råber ned til hende i denne fortvivlelses dyb: "Maria!" da fornemmer hun i samme nu, at hun er kommet hjem til Gud igen, at hun har fået det tabte liv tilbage. Og denne vished giver sig udtryk i hilsenen: "Min mester!"

I Esajasbogens 43. kapitel det første vers hedder det: "Men nu, så siger HERREN, som skabte dig, Jakob, danned dig Israel: Frygt ikke, jeg genløser dig, jeg kalder dig ved navn, du er min." Når den opstandne kalder os ved navn

– og det gjorde han, da han sluttede pagt med os i dåben – da genløser, d. v. s. frier han os ud af den fortabelse, hvori vi befinder os, da giver han os magt til at kalde ham vor Herre.

Maria Magdalene fik en befaling fra sin mester, da hun mødte ham som opstanden. Hun skulle ikke blive hos ham, men forlade ham for at bringe bud til de andre: "Rør ikke ved mig. Thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader. Men gå til mine brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud." I tiden mellem Jesu opstandelse og himmelfart, i de 40 dage, viste han sig for sine første disciple for at sende dem ud som sine vidner. Det er denne tid, Jesu ord: "Jeg er endnu ikke opfaren til min Fader og eders Fader, til min Gud og eders Gud," hentyder til. Men samtidig gør Jesus ved advarslen: "Rør mig ikke!" klart, at han allerede er iført Guds herlighed. Han var ikke vendt tilbage til forkrænkelsen sådan som Lazarus, da han blev oprejst af sin grav. Han viser sig i denne mellemtid for sine venner, når han vil. Men de kan ikke holde ham tilbage. De skal ikke genoptage discipelforholdet til ham fra tiden før hans død. De skal tværtimod selv sendes ud med hans ord og lære til alle mennesker. Når det er sket, når den hellige almindelige kirke er sat ind i verden af den Opstandne, da vil han ikke mere vise sig på denne jord, da er han hos sin Fader og vor Fader, hos sin Gud og vor Gud. Dette er påskens dybeste hemmelighed. Den opstandne Jesus, som vi ikke mere ser, men hvis ord hans udsendinge lader lyde blandt os, han er selv hos sin Fader i himmelen, hos Gud, for dèr at føre vor sag, sådan at hans Fader også bliver vor Fader, hans Gud også vor Gud. Vi skal ikke selv føre vor sag for Guds domstol. Det kan vi ikke. For vi har uhjælpeligt tabt den. Men den opstandne Jesus er ved Faderens højre hånd, hvor han går i forbøn for os, som Paulus siger i Romerbrevets 8. kapitel. På hans forbøn vil hans himmelske Fader være vor Fader, hans Gud være vor Gud.

Maria Magdalene adlød ordren og kom og forkyndte disciplene: "Jeg har set Herren", og at han havde sagt hende dette. Nu har hun sagt det også til os. Den korsfæstede lever. Han kalder os i sit ord, fremfor alt i den hellige dåb, ved navn, og vi er hans. Han er hos Gud og går i forbøn hos os, og Gud er vor.

Det er påskens salige hemmelighed.

Kilde

Prenter, Regin: "Ordet og troen. Prædikener fra Branderup kirke", side 65-68. Forlaget Aros.

1976.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

2. påskedag, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/regin-prenters-praediken-2-paskedag>